

Blind visualisering

For mig er der ingen tvivl om, at den sikreste måde at opnå resultater på er ved at forberede sig grundigt. Ved at forudse flere forskellige scenarier og ved at tage kontrol, er man i meget høj grad selv ansvarlig for, at man når målet. For at kunne motivere sig selv, kræver det positiv tænkning og en erkendelse af, at det ikke er det, man har, der motiverer, men det, man drømmer om.

Alt kan lade sig gøre! Men det er ens eget ansvar at få tingene til at ske, jeg gør det bare på en lidt anden måde end de fleste.

Den generelle samfundsholdning er, at der findes en rigtig og en forkert måde at gøre ting på, men på grund af min synsmæssige udfordring har jeg ofte min egen og mere skæve måde at gribe opgaverne an på.

Enhver er sin egen bedste ressource

Begrænsninger

Kunsten er ikke at lade sig begrænse, for det er så nemt. I stedet må man tage det, man har og få det bedste ud af det. I mit tilfælde havde det været det letteste at tage mod den pension, jeg fik tilbudt, da jeg fik konstateret min øjensygdom, men hvor havde jeg så været i dag? Jeg har altid haft et dårligt syn, og set i bakspejlet kan jeg se, at jeg som dreng måtte kæmpe endnu hårdere end de andre for at opnå de samme resultater i skolen, eller når vi spillede fodbold, basketball, cyklede eller legede. Jeg fik mine ressourcer fra mig selv, fordi jeg ikke var klar over, at jeg var anderledes end de andre, og jeg troede, at alle havde det på samme måde som jeg.

Begrænsninger er som regel noget, andre påfører en, og der bliver ofte set på alt det, der ikke kan lade sig gøre i stedet for at fokusere på mulighederne for at udrette eller opleve noget fantastisk.

Et godt eksempel er historien om frøen, der skulle klatre op i et højt tårn:

Der var en gang en flok frøer, der skulle konkurrere om, hvem som først kunne klatre op i toppen af et meget højt tårn. Der var en masse tilskuere, og ingen af dem troede på, at frøerne kunne klatre helt op i toppen af tårnet, så mens frøerne klatrede op, blev tilskuerne ved med at råbe, at det var alt for svært. Frøerne måtte give op en efter en, men en enkelt lille frø blev ved med at klatre mod toppen. Råbene fra tilskuerne blev højere og højere: Du kan ikke klare det, det er for svært, men frøen blev bare ved med at klatre op, til den nåede toppen. Nede på jorden sad alle de andre og kiggede på hinanden, mens de undrede sig over, hvordan frøen havde klaret det og svaret var enkelt:

Den var døv. Derfor ikke havde hørt alle de negative råb om, at den ikke kunne klare det.

Modsat frøen kan jeg godt høre, men jeg har valgt ikke lytte til de begrænsninger, andre har pålagt mig, fordi jeg er blind. I stedet er mit fokus på, hvilke odds jeg har *med* mig, og ikke hvilke odds jeg har *imod* mig.

Når jeg ser på arbejdsmarkedet i dag, så ser jeg, at helt almindelige og kompetente mennesker bliver begrænsede ved hele tiden at møde holdninger som, at de ikke har den rette uddannelse, at de ikke har den rette indstilling, at de er for tykke, for tynde eller noget andet. Det er ikke kun mig som blind, der bliver begrænset, det gør alle. Det er bare lettere at pålægge mig nogle begrænsninger, fordi det er så åbenlyst, at jeg har nogle udfordringer.

Den bedste måde min chef kan drive mig til succes på eller til at nå mine mål, er, hvis han pålægger mig en begrænsning og siger, at han ikke tror, at jeg kan. Det har ikke noget med mit syn at gøre, men

med den måde, jeg driver mig selv på til at nå endnu flere sportslige, erhvervsmæssige og personlige resultater. Det provokerer og motiverer altid mit konkurrencegen, og jeg tænker, at hvis jeg kan, så har jeg rykket nogle grænser, der udvikler mig og mine omgivelser, og derfor er jeg nødt til at prøve.

Men, men, ikke altid. Det kommer helt an på, hvad det handler om. Hvis nogen fx siger til mig, at de ikke tror, at jeg kan løbe et maratonløb, så bliver jeg ikke provokeret til at prøve. Jeg ved, at hvis jeg vil, så kan jeg godt løbe et maraton, hvis jeg har trænet og er ordentligt forberedt, så det er ikke altid, at jeg lader mig provokere.

En anden hæmsko i erhvervslivet er, at mange desværre har svært ved at bede om hjælp, fordi samfundsnormen er, at det bliver anset som et svaghedstegn. Det samme gør sig gældende, når det handler om at prøve noget nyt, hvor der er en risiko for, at det kan gå galt – nej tak, siger de fleste. Så hellere gøre, som vi plejer. Men det bliver vi ikke meget klogere af, så jeg søger i stedet nye grænser og afprøver nye metoder, og hvis det går galt, så lærer jeg af det til næste gang, hvor det kan være, at det lykkes. I stedet for udelukkende at fokusere på alt det, der kan gå galt, har jeg fokus på, hvordan jeg kan få det til at lykkes. Alt, hvad jeg beskæftiger mig med, lærer jeg af, og det hjælper mig til at blive stærkere og bedre og fortsætte min udvikling, så jeg kan vokse og livet bliver ved med at være en spændende udfordring.

Tilbage i 1999 blev jeg ansat som driftssupporter hos Debitel, hvor jeg blandt andet skulle udvikle støtteprogrammer og svare help desk-telefonen. Efter fire måneder blev jeg forfremmet til leder af mit hold, og efter et år etablerede Debitel en decideret driftsafdeling, som jeg fik ansvaret for. Noget tid efter besluttede ledelsen af slå driftsafdelingen sammen med to andre afdelinger, og i den forbindelse blev jeg flyttet til udviklingsafdelingen som programmør. Det var en degradering, der tog hårdt på mig, og i begyndelsen følte jeg, at det var fordi, jeg ikke

var god nok. Da jeg havde sundet mig lidt, trådte jeg et skridt tilbage, og så kunne jeg godt se, at jeg var blevet en nøglefigur i udviklingsafdelingen, og at jeg på det tidspunkt endnu ikke havde kompetencen til også at varetage jobbet som leder af de to øvrige afdelinger.

Det var svært for mig, at min status blev ændret fra at være leder til at være medarbejder, for det var vigtigt for mig at være leder. Jeg var så ung og uerfaren, at det faktisk var vigtigere for mig at være leder end rent faktisk at have kompetencen til at være det. Selvom jeg var dygtig til personaleledelse, var det, set i bakspejlet, jo den rigtige beslutning, ledelsen tog, fordi jeg slet ikke havde kendskab til de to andre afdelinger.

Jeg kom hurtigt op igen, og da jeg først havde accepteret min nye status, begyndte jeg i stedet at fokusere på etableringen af en personaleforening, som jeg endte med at blive formand for. Det var ulønnet og frivilligt arbejde, og vi arbejdede med at arrangere forskellige events. Direktionen arrangerede hvert år en sommerfest og en julefest, og et år, hvor vi skulle have sommerfest, kom en last bil med service, duge og alle mulige ting, virksomheden havde lejet. Jeg tilbød hende, som stod for arrangementet, at hjælpe med at bære tingene ind fra lastbilen og ned i kantinen, hvor festen skulle holdes. Hun afviste mit tilbud ved at sige, at det ikke gik, fordi der var trapper. Hun har sikkert tænkt, at jeg nok ville falde ned af trapperne, hvis jeg også skulle bære på noget, men her tillagde hun mig en begrænsning, som hun ikke havde belæg for og antog, at, fordi jeg er blind, så kunne jeg ikke gå på trapper.

Begrænsninger
påføres ofte af andre

Et ord, der ofte går igen, når jeg møder nye mennesker, er traumatisk. Jeg bliver ofte sat i en situation, hvor jeg bliver pålagt at have været igennem en traumatisk oplevelse, at det må være traumatisk for mig at være blind, ja, at hele mit liv må være traumatisk. Men det er ikke min oplevelse. Min egen følelse er, at jeg har det bedste liv, jeg er lykkelig, jeg har min dejlige kone og skønne børn, jeg bliver udfordret erhvervsmæssigt - og, nå ja, jeg kan ikke se, men det ser jeg mere som et praktisk problem. Naturligvis vil jeg helst kunne se, men når nu det ikke er en mulighed, er der ingen grund til at fokusere på det. Og sjovt nok glemmer de fleste meget hurtigt, at jeg er blind, når de opdager, at inde bag min blindhed befinder der sig et rigtigt menneske, som har familie, venner, går i biografen, leger med sine børn og oven i købet har et job som alle andre.

Jeg tror, at folk synes, det må være traumatiserende for mig, fordi de selv prøver at lukke øjnene og forestille sig deres nuværende liv uden at kunne se og dermed overfører de deres egne, forestillede begrænsninger til mig.

Men sådan er det ikke for mig, for jeg har 20 års erfaring, og mit syn er gradvist forsvundet. Det skete ikke fra den ene dag til den næste, det skete over lang tid, så jeg langsomt har kunnet vænne mig til det og samtidig tilpasset mig mit stedse dårligere syn.

Måske derfor er der mange, som overser min blindestok, som jeg altid har med mig. Den er ellers ikke umiddelbart til at overse, den er 1,32 meter lang og hvid med røde striber på, og alligevel sker det. Engang stod jeg på stationen og spurgte én om, hvilket tog der kom næste gang og fik svaret: Det kan du se derovre (underforstået: din idiot). Han overså fuldstændig årsagen til, at jeg spurgte, og da jeg så fortalte, at jeg var blind, fik jeg en lang, undskyldende forklaring om, at han ikke havde set min stok.

Da jeg en anden gang spurgte én om det samme og havde fået bekræftet, at det var toget mod Hillerød, ringede jeg til min kone fra toget for at fortælle, at jeg var ved Svanemøllen og derfor snart var hjemme. Her kom min stok mig til hjælp, for ved siden af mig stod der

en mand, der havde overhørt min samtale, set min stok og derfor brød ind i min samtale. Det viste sig nemlig, at toget kørte mod Farum og ikke Hillerød, og det kunne jeg af gode grunde ikke se.

En tredje oplevelse fra togene, som jeg bruger meget, var pudsigt. Jeg var lige gået ind i et IC3-tog og spurgte en kvinde om, hvor plads 32 var. Hun sagde 'derovre' og har sikkert peget i retning af pladsen. Jeg sagde til hende, at jeg var blind og bad hende derfor om at være lidt mere specifik. Hendes reaktion var, at hun igen sagde derovre, men denne gang meget langsomt og tydeligt - D E R O V R E - og så opgav jeg og spurgte en anden.

En anden gang spurgte jeg en buschauffør om, hvilken linje hans bus var, hvortil han svarede, at det håbede han sandelig stod uden på bussen. Jeg må antage, at han ikke havde set på mig, for jeg stod med min blindestok helt fremme.

For mig er det et spørgsmål om min tilgang til livet, og jeg vælger ikke at lade mig slå ud af den slags oplevelser. I stedet prøver jeg at forstå, hvorfor folk siger og gør, som de gør. Denne mand handlede jo ikke i en ond mening, og det er det, der er kernen i det hele. Jeg ser det mere som et udtryk for en lidt misforstået hjælpsomhed og uvidenhed. Fx kan jeg også stå i en kiosk og bede om hjælp til at finde en Cola Light og få at vide, at den står ovre i hjørnet. Så det viser sig, at det nogle gange kan det være en ulempe, at jeg ikke ser blind ud forstået på den måde, at mine øjne ser normale ud, og jeg er god til at holde øjenkontakt med dem, jeg taler med.

Jeg er ofte nødt til at spørge om vej, og for nylig skulle jeg til et møde på en restaurant, som jeg vidste, jeg var lige i nærheden af, men jeg var usikker på, hvor den præcis lå. Derfor stoppede jeg en kvinde, som jeg spurgte om vej, og jeg fik den besked, at den lå 30 meter længere fremme på et hjørne. Jeg vidste med sikkerhed, at den ikke lå på et hjørne, men jeg måtte jo stole på hende, så jeg begyndte at tælle 30 meter eller skridt frem. Efter de 30 meter var jeg klar over, at jeg måtte være gået langt forbi, så jeg forsøgte mig med endnu en,

jeg stoppede og spurgte om vej. Han bekræftede min mistanke, og da han skulle samme vej, som jeg, fulgte vi ad. Det viste sig, at der derfra, hvor jeg første gang spurgte om vej til restauranten, var 10 meter. Det viser bare, hvor svært det er, fordi 10 eller 30 meter i den situation betyder måske ikke så meget for en seende, men jeg er nødt til at tage det bogstaveligt og så tælle mine skridt. En anden gang havde jeg spurgt en mand, om afstanden til det sted, hvor jeg skulle hen, og han svarede, at der var 100 meter. Da jeg sagde til ham, at jeg synes, at det lød forkert, forklarede han mig, at han var vant til at køre i bil, og der viste triptælleren afstande per 100 meter - så det må åbenbart være svært for seende at vurdere afstande. Det hjælper mig heller ikke, når venlige mennesker begynder at fortælle mig gadenavne, fordi jeg har brug for at vide, om jeg skal gå en eller to gader frem, ikke om det er Algade eller Nørregade. Det er også en god øvelse for mig, fordi det udfordrer mig på min kommunikation og mine evner til at udtrykke mine behov mere præcist, så de personer, jeg spørger, og jeg har samme referenceramme.

Min blindestok består af fem dele, der inde i stokken hænger sammen i en elastik, således at jeg kan folde den sammen, når jeg ikke bruger den. Stokken er naturligvis en stor hjælp for mig, og grunden til at jeg kan færdes i trafikken, men man kan også komme galt af sted med den. Jeg var en gang på vej hjem fra arbejde og skulle med toget. Der havde været flere aflysninger, så da jeg endelig kom ind i toget, var der virkelig mange mennesker, og vi stod som sild i en tønde. Det gjorde det ikke bedre, at det var en meget varm sommerdag. Jeg havde stillet mig i mellemgangen, hvor jeg stod i mit pæne jakkesæt og havde foldet min blindestok sammen og lagt i min taske. Jeg lægger den altid sådan, at den stikker lidt skråt ud af tasken, så jeg let kan få fat på den. Da vi nåede til min station, og jeg skulle af, tog jeg fat i min taske og begyndte at løfte den op, indtil jeg mærkede, at jeg ikke kunne løfte den længere, fordi den sad fast i noget. Jeg prøvede at trække til, men lige pludselig lød der et 'uhhh' fra den kvinde, som

stod foran mig med ryggen til mig. Min blindestok havde fået fat under hendes kjole, og idet jeg løftede tasken op, løftede jeg samtidig hendes kjole op. Jeg blev så flov og skyndte mig at undskylde og forklare, at jeg er blind, mens jeg febrilsk foldede min blindestok ud, så alle de mange mennesker kunne se, at jeg rent faktisk er blind og ikke var ude på noget forkert eller amoralsk. Hun tog det rigtig pænt, og hendes eneste kommentar var heldigvis, at hun var glad for, at hun havde strømpebukser på den dag.

Blindestokken er min forlængede arm, og jeg kan føle mig helt nøgen, hvis jeg ikke har den. På en tur til Slovenien med goalballholdet fandt jeg ud af, hvor vigtig den er. Vi ankom med toget til Hamburg, hvor vi skulle skifte tog og videre med nattoget til München. Da vi kom ind på stationen i Hamburg og trådte ud på perronen, ville jeg som sædvanlig slå min blindestok ud, og lige der valgte elastikken, der holder den sammen, at knække. Jeg er vant til at høre 'svup, svup, svup', når leddene falder på plads, men her hørte jeg 'klir, klir, klir', og så lå min stok spredt ud over perronen. Det er nok et af de øjeblikke, hvor jeg har været tættest på at gå i panik, men heldigvis tilbød mine holdkammerater, at vi kunne deles om deres.

Men lige så vigtig min blindestok er for mig, lige så lidt føler jeg, at jeg har behov for en førerhund. Førerhunde er fantastiske og meget veltrænede og til stor glæde for mange blinde, og det kan være, at jeg senere i livet får behov for en, men lige nu dækker min blindestok og min GPS-funktion i min mobiltelefon mine behov.